

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει 50 ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 19 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 42

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ι. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀλλωστε δὲν ἔχω νὰ φοβᾶμαι τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία. Οἱ ἀνώτεροί μου ξέρουν καλὰ τὴν τιμιότητά μου. Στὰ παιδιὰ μου, ἀντὶ τῆς παρουσίας ποὺ δὲν ἔχω, θ' ἀφήσω τὸ ὄνομα ἐνδὲς τιμίου ἀνθρώπου κι' ἐνδὲς καλοῦ ὑπαλλήλου.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ φαροφύλακας σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη, ὅπως εἶπε, νὰ κάμῃ μερικὲς ἐπιδιορθώσεις στὸ φανάρι.

— Θάρρῳ κι' ἐγὼ μαζί σου, τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος.

— Κι' ἐγὼ, πρόσθεσε ἡ Σολάντζ, ποὺ παρעוירισκὸταν κι' αὐτὴ στὴ συνομιλία τους.

Ὁ κ. Σαρσέν ζήτησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη ἐπέμενε. Ὁ Μουριέ ἄρχισε νὰ γελά.

— Θεέ μου! εἶπε εὐθυμα. Ἡ σκάλα μας δὲν εἶναι τόσο πλατειά ὥστε τοῦ πύργου σας, καὶ μ' ὅλα τὰ σκουπίσματα τῆς Ἰουλιανῆς, δὲ μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀποπάνω τῆς ὅλες τίς ἀράχνες.

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ἡ κόρη. Θὰ μαζέψω τὸ φουστάνι μου καὶ δὲ θὰ κολλήσουν ἀπάνω μου.

Καὶ προχώρησε μαζί μὲ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ξάδερφό τῆς στὴ σκάλα, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ στενόμακρους φεγγίτες.

— Νὰ τὸ φανάρι! φώναξε ὁ Φίλιππος.

Ἡ Σολάντζ ἔμεινε κατάπληχτη μπρὸς στίς πελώριες διαστάσεις αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος, ποὺ ἀπὸ μακριὰ τῆς φαίνονταν τόσο μικρό.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ κατὰ τὸν ὀρίζοντα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ πᾶν

στὴν ἀπέραντη θάλασσα φαίνονταν ὁλομόναχο τὸ νησί Σέν.

— Ὅθι πεθάνω ἀπ' τὸ φόβο μου δὴ ψηλά! φώναξε ἡ κόρη τῷ πυργοδεσπότη.

Ὁ Μουριέ ἄρχισε νὰ γελά.

— Τί θὰ ἔλεγες, λοιπόν, ἂν ἀναγκάζοσουν νὰ κατοικήσεις σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φάρους τῆς ἀνοιχτῆς θάλασσας, τῆς ἐρημίας, ὅπου οἱ φύλκες περνοῦν ὀχτὼ ὀλό-

κληρες μέρες μακριὰ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον; — Ἀδύνατο!

— Μολαταῦτα εἶναι ἀληθινό. Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπετε καὶ σὰς μιλῶ, ὑπηρέτησα ἀρκετὰ χρόνια στὸ φάρο τοῦ Φούρ, κοντὰ στὸ Οὐεσσάν, ἕνα διαβολότοπο ποὺ δὲν τὸν ξεχνῶ ποτέ. Καθε χρόνο ἐκεῖ γίνονται ἀμέτρητα δυστυχήματα.

— Δὲν εἶναι ὁ βράχος τοῦ Φούρ ποὺ θεωρήθηκε ὡς ὄριο μεταξὺ Μάγχης καὶ Ὠκεανοῦ; ρώτησε ὁ κ. Σαρσέν.

— Καὶ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος, πὼς ἡ θάλασσα ἀλλάζει καὶ χρῶμα σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εἶναι πράσινη ἀπ' τὴ μεριὰ τῆς Μάγχης καὶ σταχτιά πρὸς τὸν Ὠκεανό.

Ἡ Σολάντζ γοητεύτηκε ἀμέσως.

— Πᾶμε στὸ βράχο τοῦ Φούρ, μπαμπά; παρακάλεσε.

Ὁ κ. Σαρσέν ἄρχισε νὰ γελά.

— Κουτὴ ποὺ εἶσαι! τῆς εἶπε. Τὰ περνᾷς γι' ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ ἄκουσες ἀπὸ τὸ ξάδερφό σου;

— Μά...

— Θέλησε ν' ἀστείευτῇ καὶ νὰ κοροϊδέψῃ μὲ τὴν εὐπιστία μιᾶς μικρῆς Παρισιῆς. Οἱ γεωγράφοι μποροῦν μιὰ χαρὰ νὰ βάζουν ὄρια στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ μεταβάλλουν καὶ τὸ χρῶμα τῶν κυμάτων τῆς.

— Μήπως φαντάζεσαι ὅτι καὶ ἡ Χρυσὴ Ἀκτὴ εἶναι καμωμένη ἀπὸ χρυσὰ εἰκασόφραγκα; ρώτησε ὁ ἀστείος Φίλιππος.

— Σιωπὴ! Μὴ γίνεσαι κακός, τὸν συμβούλεψε ὁ θεὸς του.

Ὁ Μουριέ, βλέποντας τὴ Σολάντζ στενοχωρημένη, θέλησε νὰ φέρῃ κάποιον ἀντιπερισπασμό.

— Κατὰ μήκος τῆς παρα-

«Πηγαίνει νὰ νταμώσῃ τὸ διάβολο, καβάλλα σ' ἕνα σκουπόξυλο.» (Σελ. 488, στ. α'.)

